

En ömklig och rörande

VISA

om den grymme och hårdhertade

F. D. KÄLLARMÄSTAREN

MARTIN-AROSIN,

som

slurfvade borrt sitt barn.

Kostar 2 skillingar banko.

af Jon Sjögren

En Ömklig och Försänd

VI & A

om den tryckta och Litograferade

E. O. KÄLLBÄRSÄYAREN

MARTIN-AROSIN.

1844

Skuldsätt för att vara

Konstn. S. Skillingens bokho.

Melodi: Farväl båd' Far och Mor,
Jag går till Fattighusen, etc.

Så vacker och så fin
En visa jag vill sjunga,
Snart sagdt om sjelfva hin,
För gamla och för unga.

Hörpå,

Hörpå,

Hörpå,

Att visan ni rätt må förstå.
Så vill jag spå — falallalera,
Hur det skall gå — falallalera;
Får gå! — får gå! —
Nog sanning och rätt finns ändå.

Jag sjunger om en far,
 Hvars späda barn försvunnit,
 Som samvete ej har,
 Fast han af kärlek brunnit! . . .
     Som glömt,
     Som glömt,
     Som glömt,
 Hvar den späda lilla han gömt.
 Om gumman drömt — falallalera,
 Och namnet glömt — falallalera;
 Fördömdt! — fördömdt! —
 Att redan ej allt man har glömt!

Han var ej barnet huld,
 Ej vård det ville skänka;
 Han älskade sitt guld,
 Mer än sitt barn — kan tänka!

Han var,

Han var,

Han var,

Väl pengars vän, men icke far.
 Ju mer han spar — falallalera,
 Dess mer han har — falallalera,
 Han har! — han har! —
 Och hin sjelf alltsammans tar.

Och aldrig var han rädd
 Att någon skulle spörja,
 — "hvar är den lillas bädd,
 för hvilken du vill sörja?"

Derpå,

Derpå,

Derpå,

Har mången annan tänkt ändå.
 Och svar derpå — falallalera,
 Skall man väl få — falallalera;
 Nå nå! — nå nå! —
 Då en gång till doms du skall stå.

Hur galet trodde du
 Att hämnd ej fanns på jorden,
 Den kunde glömmas, ju
 Bestå i blotta orden.

Men nej,

Men nej,

Men nej,

Så skedde den här gången ej.
 Du narra dej — falallalera,
 Och pengar ej — falallalera;
 Ack nej! — ack nej!
 Från saken du hjälper dig ej!

Du tror dig kanske fri,
 Om du kan duktigt neka;
 Men hvad din lott kan bli,
 Med den må du ej leka. —

Bekänn!

Bekänn!

Bekänn!

Då är du din egen vän.
 Tid har du än — falallalera,
 Begagna den! — falallalera;
 Bekänn! — bekänn! —
 På jord, som i himmelen!

Med penningar fullt öpp
 Du tog som godt och gifvet,
 Hvertenda svekfullt hopp
 Att kommendera lifvet.

Din röst,

Din röst,

Din röst,

Vann återklang blott i ditt bröst,
 Vid lifvets höst — falallalera
 Ej denna röst — falallalera
 Ger tröst! — ger tröst!
 Vid stormarna uti ditt bröst.

Så ödets nyck en dag
Gaf örfil åt din lycka,
O, — hvilket nappatag,
Att dig från sällhet rycka!

Ditt mod,

Ditt mod,

Ditt mod,

Nu det hårda profvet bestod.

Men tålamod — falallalera,

Var from och god — falallalera;

Haf mod! haf mod! —

Och lid lugnt och med tålamod!

Sj öfwa tyck en dag
 Det gill at din locke
 O — hvilket ansping
 Att dig från sällhet rycke!
 Din mod,
 Din god,
 Din mod,
 Du det bästa gäfvor bestod,
 Men såmod — i sällhet,
 Var frön och god — i sällhet,
 Hal mod, det mod —
 Och till lugt och mod såmod!

